

## Arrest

nr. 211 829 van 30 oktober 2018  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANDER VOORDE  
Nekkerspoelstraat 97/101  
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XF. ROUSSEAU, die loco advocaat S. VANDER VOORDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger (bijlage 19ter) als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonbroer, N.F., met Franse nationaliteit.

Op 8 december 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep op 31 juli 2018 bij arrest nr. 207.458 heeft verworpen.

Op 5 januari 2018 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger als schoonbroer van de heer N.S., met de Franse nationaliteit.

Op 3 juli 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*"In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.01.2018 werd ingediend door:*

*Naam: L., M. (...)*

*Nationaliteit: Marokko*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 09.06.2017 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde N.S., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer 86.04.07 603-51.*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'*

*Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.*

*Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

*- internationaal reispaspoort Marokko (geldigheidsduur 27.01.2014 – 27.01.2019), met in- en uitreisstempels van februari 2017.*

*- Vliegticket Ryanair dd. 31.03.2017 van Sevilla naar Charleroi. Er werd niet aangetoond in welke zin dit attest een bewijs ten laste zou moeten uitmaken. Er werd geen bewijs voorgelegd dat referentiepersoon dit vliegticket zou hebben betaald. Voorts sluit het ticket niet uit dat betrokkene niet eerder deze reis kan hebben gemaakt.*

*- 'certificat de parenté' n°01/2017 dd. 28.04.2017 op naam van betrokkene en zijn zus met de vermelding dat beiden in Marokko op het adres van hun ouders woonachtig waren: echter, betrokkene dient in het kader van de huidige aanvraag aan te tonen deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon; dit blijkt niet uit dit attest. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat betrokkenen als broer en zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.*

*- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017/2016' n°1327/2017 dd. 11.05.2017 en vertaling van het document dd. 21.02.2018, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in 2016 een beperkt inkomen had: echter, uit het voorgelegde document blijkt dat dit werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene; het document wordt op zich dan ook beschouwd als een*

verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt tevens dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko verliet en waar hij de afgelopen jaren verbleef. Het voorgelegde vliegticket doet daar geen afbreuk aan.

- Attestation de non assujettissement à l'impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers + Taxe d'habitation et taxe de services communaux 2875/2017 dd. 28.06.2017 te Khemisset: uit het voorgelegde document blijkt dat dit werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene; het document wordt op zich dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, waardoor het evenzeer niet kan worden aangenomen als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Attest van de Banque Populaire dd. 16.01.2018 waaruit blijkt dat betrokkene een rekening heeft op de boeken van het agentschap Beni Hssen te Sidi Slimane.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene voor de periode van 25.05.2016 tot 29.03.2017: de bedragen variëren sterk, tussen € 50 en € 3400. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, is er ook niet afdoende aangetoond dat betrokkene effectief op deze bedragen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

- Arbeidsovereenkomst dd. 24.06.2016 bij MIVB en bijbehorende loonfiches voor de periode augustus 2016 – april 2017 alsook loonfiches van tewerkstelling van de referentiepersoon bij Nice Travelling bvba voor de periode augustus 2017 tot november 2017.

- attesten dd. 21.12.2017 waaruit blijkt dat zowel de referentiepersoon en zijn echtgenote als betrokkene zelf tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Mechelen.

- Huurovereenkomst dd. 22.04.2016 op naam van referentiepersoon. Hieruit blijkt dat de woning volgens het door referentiepersoon ondertekende contract maximaal mag worden bewoond door 3 personen. Gelet referentiepersoon en zijn echtgenote reeds een kindje hebben, lijkt het maximum reeds bereikt te zijn en lijkt betrokkene aldus niet terecht te kunnen op het door hem doorgegeven adres.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 09.06.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

*De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."*

Op 24 juli 2018 werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

## 2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht dit middel toe als volgt:

*"2.*

*De bestreden beslissing vermeldt:*

*//*

*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.*

*Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken*

*3.*

*In het feitenrelaas werd reeds uitgebreid toegelicht dat verzoeker in zijn land van herkomst financieel ten laste was van zijn schoonbroer, de heer S.N..*

*Ter staving hiervan werden door verzoeker de volgende stukken voorgelegd:*

*- Internationaal reispaspoort Marokko (geldigheidsduur 27/01/2014 - 27/01/2019) met in- en uitreisstempels van februari 2017.*

*Vliegticket Ryanair d.d. 31/03/2017 van Sevilla naar Charleroi.*

*Bovenstaande documenten werden voorgelegd teneinde het moment van aankomst van verzoeker in België aan te tonen. De opmerking dat "Bovendien dient opgemerkt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Marokko verliet en waar hij de afgelopen jaren verbleef kan bijgevolg geen toepassing meer vinden. Uit de stempels van het paspoort blijkt duidelijk wanneer verzoeker Marokko heeft verlaten.*

*"Certificat de paranté": dit document werd louter voorgelegd ten bewijze van de verwantschap tussen broer en zus om nadien de aanverwantschap met de referentiepersoon, de heer N., aan te tonen.*

*Verzoeker had in Marokko geen inkomsten uit arbeid noch bezat hij een onroerend goed. Zulks blijkt uit:*

*• het "attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017/2016"*

*Over dit document werd geoordeeld dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.*

*Het desbetreffende attest werd opgemaakt door het Ministerie van Economie en Financiën van Marokko en meer bepaald door de "Direction Générale des Impôts". Het betreft een officieel attest dat werd opgemaakt door de overheidsdienst die aan de bron zit.*

*Het document mag dan nog op vraag van verzoeker zijn opgesteld, doch dit betekent geenszins dat hij dit zomaar naar believen kan aanpassen. Uit het document blijkt dat dit effectief hetgeen is dat als basis dient voor de belastingen: "L'inspecteur des impôts soussigné, atteste que L.M. est imposé, en matière d'Impôt sur le Revenu, au titre de l'exercice 2016..." "*

Verzoeker meent dat, de weigering om dit als bewijs van onvermogen te aanvaarden, er van verzoeker een onmogelijk bewijs wordt verwacht. Dit is namelijk het enige soort document dat hij kan bekomen van de bevoegde instanties.

- het attest over de niet-onderworpenheid aan - belasting voor inkomsten uit onroerend goed; - plaatselijke belasting en belasting op gemeentediensten.

Over dit document werd eveneens geoordeeld dat het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Wederom moet erop gewezen worden dat dit het enige soort document is dat verzoeker kan bekomen van de bevoegde instanties. Door hier geen genoegen mee te nemen, wordt er van hem een onmogelijk bewijs verwacht.

Een attest van de Banque Populaire d.d. 16/01/2018 waaruit blijkt dat verzoeker slechts over één rekening bij deze bank beschikte.

De rekening bij Banque Populaire was de enige rekening die verzoeker had. Er is wel degelijk afdoende bewezen dat verzoeker geen andere bestaansmiddelen had, gelet op het attest omtrent zijn inkomsten alsook het feit dat hij geen onroerende goederen bezit. Dit wordt ten overvloede bewezen door de regelmatige geldstortingen die verzoeker ontving vanwege de heer N..

Een overzicht van geldstortingen vanwege de referentiepersoon (de heer S.N.) aan verzoeker uit de periode 25.05.2016-29.03.2017. Hieruit blijkt alvast dat er op zeer regelmatige basis geldstortingen gebeurden, hetgeen aantoont dat verzoeker hiervan afhankelijk was.

De arbeidsovereenkomsten van de referentie persoon. Hieromtrent werden geen opmerkingen geformuleerd.

Attesten van het OCMW dat noch de referentiepersoon, noch diens echtgenote, noch verzoeker financiële steun van het OCMW ontvingen. Hierop werden eveneens geen opmerkingen geformuleerd.

De huurovereenkomst d.d. 22/04/2016 op naam van de referentiepersoon. Uit navraag bij de referentiepersoon is gebleken dat het voor de verhuurder geen enkel probleem vormt dat verzoeker eveneens in de woning verblijft. Dit dient louter nog formeel te worden aangepast. Bijgevolg kan verzoeker hier wel degelijk terecht.

4.

Er werd tevens gezegd dat niet kan worden opgemaakt wanneer verzoeker Marokko heeft verlaten en waar hij de afgelopen tijd verbleven zou hebben.

Verzoeker heeft op 25/02/2017 Marokko verlaten zoals uit de kopie van het paspoort blijkt. Verzoeker heeft enkele weken in Spanje verbleven om daar te trachten zijn leven op te bouwen, doch zonder succes. Hij kon er geen werk vinden. Hij werd in deze periode evenwel nog steeds financieel ondersteund door de referentiepersoon, hetgeen blijkt uit het overzicht van de geldstortingen.

Verzoeker kwam aan in België op 31/03/2017.

5.

Dat uit het voorgaande enerzijds blijkt dat verzoeker ten laste was van de heer S.N. in het land van herkomst en anderzijds onvermogen was.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat voor zover verzoeker wenste aan te tonen dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van

de referentiepersoon, hij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker betwist deze vaststelling van de gemachtigde dat hij niet heeft aangetoond dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van zijn schoonbroer N.S. Volgens verzoeker blijkt dit uit de stukken die hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag heeft overgemaakt. Uit het « attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2017/2016 » en het attest over de niet-onderworpenheid aan belasting voor inkomsten uit onroerend goed, plaatselijke belasting en belasting op gemeentediensten blijkt volgens verzoeker dat hij in Marokko geen inkomsten uit arbeid noch uit onroerend goed had. Verzoeker wijst erop dat dit de enige soort documenten is die hij van de plaatselijke instanties kan bekomen en meent dat de gemachtigde een onmogelijk bewijs verwacht door dit niet als bewijs van onvermogen te aanvaarden. Verzoeker wijst op een attest van de Banque Populaire waaruit blijkt dat hij slechts over één rekening bij deze bank beschikte en merkt op dat dit de enige rekening is die hij had. Hij meent dat wel degelijk afdoende bewezen is dat hij geen andere bestaansmiddelen had, gelet op de attesten aangaande zijn inkomen en aangaande zijn gebrek aan onroerende goederen en meent dat dit ten overvloede wordt bewezen door de regelmatige geldstortingen die hij ontving van de heer N. S. Verder toont het overzicht van geldstortingen vanwege de referentiepersoon N.S uit de periode 25 mei 2016 – 29 maart 2017 alvast aan dat er op zeer regelmatige basis geldstortingen gebeurden, wat volgens verzoeker aantoont dat hij hiervan afhankelijk was. Ten slotte wijst verzoeker op de stempels in zijn paspoort waaruit blijkt dat hij op 25 februari 2017 Marokko verlaten heeft, waarna hij enkele weken in Spanje heeft verbleven. Zoals blijkt uit het overzicht van de geldstortingen werd hij in deze periode nog steeds door de referentiepersoon ondersteund.

Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, M v T, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen .

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de motivering van de bestreden beslissing de documenten heeft opgesomd die verzoeker ter staving van zijn aanvraag om gezinshereniging heeft overgemaakt en gemotiveerd heeft waarom hij meende dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoeker het bestaan van de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst of origine heeft aangetoond die is vereist om als “ten laste” van de referentiepersoon te kunnen worden beschouwd.

Aangaande het “attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2017/2016” heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd:

*“attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017/2016” n°1327/2017 dd. 11.05.2017 en vertaling van het document dd. 21.02.2018, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in 2016 een beperkt inkomen had: echter, uit het voorgelegde document blijkt dat dit werd opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene; het document wordt op zich dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt tevens dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”*

Verzoeker meent dat het feit dat dit document op zijn vraag werd opgesteld, niet impliceert dat hij dit zomaar naar believen kan aanpassen. Nu verzoeker echter niet de motivering betwist dat dit document op grond van een verklaring op eer werd opgesteld en dat niet alle inkomsten erin aangegeven dienen te worden zodat dit attest niet uitsluit dat de betrokkene toch inkomsten heeft, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om dit attest niet te aanvaarden als afdoende bewijs van onvermogen. Evenmin kan de Raad volgen dat de weigering om dit document te aanvaarden als bewijs van onvermogen inhoudt dat van verzoeker een onmogelijk bewijs wordt verwacht. Waar verzoeker stelt

dat dit het enige soort document is dat hij van de bevoegde instanties kan bekomen, staaft hij deze bewering immers niet, terwijl artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet toelaat om bij ontstentenis van documenten uitgaande van de bevoegde overheden het ten laste zijn met elk passend middel te bewijzen.

Hetzelfde kan worden vastgesteld over het “attestation de non assujettissement à impôt sur le revenu au titre des revenus foncier + taxe d'habitation et taxe de services communaux”, nu verzoeker ook hier niet betwist dat het werd opgesteld op grond van een verklaring op eer, en hij zijn bewering niet staaft dat hij geen ander document van de bevoegde overheid kan verkrijgen.

Wat het attest van de Banque Populaire betreft waaruit volgens de gemachtigde inderdaad blijkt dat verzoeker slechts over één rekening bij deze bank beschikte, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om ook hieruit niet te besluiten dat verzoeker zijn ten laste zijn afdoende heeft aangetoond. Verzoeker vervolgt immers dat wel degelijk bewezen is dat hij over geen andere bestaansmiddelen beschikt, gelet op de andere attesten over zijn inkomsten en gebrek aan onroerende goederen. De Raad heeft echter supra aangenomen dat die attesten, aangezien ze steunen op verklaringen op eer, niet op kennelijk onredelijke wijze door de gemachtigde buiten beschouwing worden gelaten.

Wat het overzicht van geldstortingen door de referentiepersoon aan verzoeker betreft, kan de Raad verzoeker bijtreden dat hieruit blijkt dat regelmatig geldstortingen gebeurden in de periode 25 mei 2016 – 29 maart 2017. Het loutere feit dat er regelmatig stortingen plaatsvonden, impliceert echter niet dat verzoeker hiervan afhankelijk was, zoals hij voorhoudt. Verzoeker weerlegt de motivering in de bestreden beslissing niet dat hij, gezien hij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, hiermee ook niet aantoot effectief op deze bedragen aangewezen te zijn geweest.

Aangaande de arbeidsovereenkomsten van de referentiepersoon en de attesten van het OCMW beperkt verzoeker zich tot de feitelijke vaststelling dat hierover in de bestreden beslissing geen opmerkingen werden geformuleerd, zonder daarbij echter uiteen te zetten hoe dit tot de onwettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen doen besluiten.

Wat de huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon betreft, merkt de Raad op dat het motief in de bestreden beslissing dat de woning slechts door maximaal drie personen mag worden bewoond, hetgeen al het geval is, slechts een overtollig motief betreft waarvan de eventuele onwettigheid niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Aan het hoofdmotief van de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker niet heeft aangetoond reeds ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, kan verzoekers bewering dat hij wel degelijk bij de referentiepersoon mag inwonen geen afbreuk doen. In die zin wordt ook als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

*“Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).*

*Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”*

Verzoeker merkt ten slotte nog op dat uit zijn paspoort en vliegticket wel degelijk blijkt dat hij Marokko op 25 februari 2017 heeft verlaten en dat hij voordat hij op 31 maart 2017 verder naar België reisde slechts enkele weken in Spanje heeft verbleven, waar hij nog steeds door de referentiepersoon financieel werd ondersteund, zoals blijkt uit het overzicht van de geldstortingen. In de mate dat verzoeker aan de hand van zijn paspoort en vliegticket aantoot slechts enkele weken in Spanje te hebben verbleven, toont het overzicht van de stortingen niet op overtuigende wijze aan dat verzoeker daar financieel door de referentiepersoon werd ondersteund en dus van hem afhankelijk was. Op het overzicht van de geldstortingen leest de Raad immers na 25 februari 2017 maar een enkele storting van amper 100 euro. s.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES